

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie
w składzie następującym:

Przewodniczący SWSA Sebastian Pietrzyk
 SWSA Agnieszka Nawara – Dubiel (spr.)
 SWSA Monika Niedźwiedź

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2025 r.

na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym

sprawy ze skargi Komisji Międzyzakładowej Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Inicjatywa Pracownicza przy Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie i Nowej Erze

na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie w sprawie udostępnienia informacji publicznej na wniosek z dnia 14 listopada 2024 r.

- I. stwierdza, że Rektor Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie przewlekłe prowadził postępowanie w sprawie udostępnienia informacji publicznej, co miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
- II. wymierza Rektorowi Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie grzywnę w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych,
- III. umarza postępowanie w zakresie zobowiązania Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie do wydania aktu albo do dokonania czynności w rozpoznaniu wniosku strony skarżącej o udostępnienie informacji publicznej,

- IV. zasądza od Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie na rzecz strony skarżącej Komisji Międzyzakładowej Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Inicjatywa Pracownicza przy Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej i Nowej Erze kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność

Starszy Referent
Adrianna Garus

UZASADNIENIE

14 listopada 2024 r. Komisja Międzyzakładowa Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Inicjatywa Pracownicza przy Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie i Nowej Erze (wnioskodawczynie) wniosła e-mailowo do Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (podmiot obowiązany) o udostępnienie informacji publicznej:

- 1) Czy Uniwersytet [...] ponosi koszty finansowe związane z obsługą prawną postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu przez Ministra Nauki w sprawie o odwołanie [...] prof. dr. hab. Piotra Borka z funkcji Rektora [...]?
- 2) Jeżeli tak, to: a) jakie są dotychczasowe łączne koszty obsługi prawnej [...] które poniósł Uniwersytet [...]? b) jaka kancelaria prawna prowadzi tę sprawę?"
- 3) Czy Uniwersytet [...] ponosi Koszty związane z obsługą prawną (zastępstwo procesowe) prowadzoną przez Kancelarię Radcy Prawnego Michała Rusinka [...] w postępowaniach sądowych przeciwko [...] Rektorowi [...] lub/i Uniwersytetowi [...], w tym w szczególności w postępowania w sprawach o wykroczenia sygn. akt. IV Ka 1693/24, sygn. akt II W 318/24/K i sygn. akt IV Kz 985/24?
- 4) Jeżeli tak, to jakie są dotychczasowe łączne koszty [...] obsługi prawnej, które poniósł Uniwersytet [...]?

28 listopada 2024 r. podmiot obowiązany poinformował wnioskodawczynię, że wniosek – z powodu dużego obciążenia właściwych merytorycznie jednostek organizacyjnych uczelni – zostanie rozpatrzony w możliwie najszybszym terminie, nie dłuższym niż 2 miesiące od daty złożenia wniosku.

31 grudnia 2024 r. wnioskodawczynie ponagliła podmiot obowiązany.

14 stycznia 2025 r. podmiot obowiązany wezwał wnioskodawczynię na podstawie art. 64 § 2 w zw. z art. 63 k.p.a. do podpisania wniosku w terminie 7 dni.

15 stycznia 2025 r. wnioskodawczynie podpisała wniosek.

22 stycznia 2025 r. wnioskodawczynie wywiodła skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania przez podmiot obowiązany w sprawie udostępnienia informacji publicznej, w której wniosła o: 1) zobowiązanie do rozpoznania wniosku w

terminie 7 dni; 2) stwierdzenie przewlekłego prowadzenia postępowania z rażącym naruszeniem prawa; 3) wymierzenie grzywny w wysokości 80037,90 zł; 4) zasądzenie kosztów postępowania sądowego. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 4 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej przez prowadzenie postępowania w sposób opieszwały i niesprawny przez jego nadmierne komplikowanie i podejmowanie zbędnych czynności, co skutkowało nieudzieleniem informacji publicznej w ustawowym terminie.

W uzasadnieniu skargi zwróciła uwagę na to, że cztery konkretne pytania nie uzasadniały przedłużenia terminu załatwienia sprawy do dwóch miesięcy (który to termin i tak nie został dotrzymany), jej ponaglenie z 31 grudnia 2024 r. zostało zlekceważone, zaś do uzupełnienia braków formalnych wniosku została wezwana dopiero po dwóch miesiącach od jego złożenia. Skarżąca podkreśliła przy tym, że w przypadku innych wniosków e-mailowych nie była wzywana do uzupełnienia braków formalnych. Jej zdaniem przyczyna, niebędąca bezpośrednio związaną z opóźnieniem w udostępnieniu konkretnej informacji publicznej, nie mogła uzasadnić wydłużenia terminu, natomiast wezwanie do uzupełnienia braków formalnych wniosku było bezpodstawne. Zachowanie podmiotu obowiązany nosiło znamiona złej woli i celowego ograniczania prawa dostępu do informacji o sprawach publicznych istotnych z punktu widzenia funkcjonowania uczelni. W ocenie skarżącej stale rozwijająca się uczelnia będzie w stanie zapłacić odstrasżającą grzywnę w maksymalnym wymiarze.

W odpowiedzi na skargę podmiot obowiązany wniósł o umorzenie postępowania albo oddalenie skargi.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę wskazał na wstępie, że 29 stycznia 2025 r. wydał i wysłał decyzję odmowną, a 5 lutego 2025 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Następnie podniósł, że wydłużenie terminu załatwienia sprawy nastąpiło przed upływem terminu 14-dniowego i z podaniem przyczyny opóźnienia, natomiast w związku z dostrzeżeniem konieczności wydania decyzji odmownej należało wezwać do podpisania wniosku. Skoro brak formalny

został uzupełniony 15 stycznia 2025 r., to termin na rozpatrzenie wniosku upływał 29 stycznia 2025 r.

Wniosek wpłynął w okresie znacznego obciążenia pracą (konieczność udzielania odpowiedzi na pisma organów zewnętrznych i nadawców z grona uczelni, a następnie był okres Świąt Bożego Narodzenia). Był to okres, kiedy zarówno pracownicy nie będący nauczycielami akademickimi, jak też nauczyciele akademicy przebywali na urloпах, czy też na mocy zarządzeń Rektora były to dni wolne od pracy. Nadto wnioskodawczyni wystąpiła 11 grudnia i 23 grudnia 2024 r. z wnioskiem o w trybie informacji publicznej i w trybie ustawy o związkach zawodowych, które również musiały być rozpoznane, a ich rozpoznanie wymagało współpracy kilku jednostek Działu Spraw Pracowniczych - Sekcja ds. Kadr i Sekcja ds. Wynagrodzeń, kontaktów z dyrektorami Instytutów, weryfikowania wielu dokumentów i zestawień, czy wreszcie osobistej kwerendy w aktach osobowych pracowników. Trzeba mieć na uwadze, że wnioski dot. informacji pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych we wszystkich jednostkach uczelni wymagały weryfikacji konkretnych wniosków zaległych w aktach osobowych pracowników. W tym zakresie wnioskodawczyni uzyskała pełną odpowiedź. Wszystkie te czynności musiały być wykonane przez pracowników Działu Spraw Pracowniczych, którzy i tak mają bardzo duże obciążenie pracą i realizowanymi obowiązkami. W Dziale Spraw Pracowniczych pracowników niebędących nauczycielami akademickimi pracują tylko dwie, które oprócz normalnych obowiązków, musiały dodatkowo weryfikować akta osobowe poszczególnych pracowników w celu udzielenia odpowiedzi. Pracownice Działu Spraw Pracowniczych w tym samym czasie musiały udzielić informacji na żądanie prokuratury z zawiadomienia wnioskodawcy dot. premii dla jednego z pracowników niebędących nauczycielami akademickimi za cały okres jego zatrudniania. Ponieważ pracownik ten był zatrudniony od bardzo dawna z pewnością przed latami 80, pracownica DSP musiała weryfikować, sporządzać zestawienia w znacznej mierze ręcznie, bowiem wnioski były w wersji papierowej. Do tej pory wnioski o premię są składane w formie papierowej i wszystkie te wnioski, podobnie jak potwierdzenia wypłaty musiały być skompletowane i wysłane do prokuratury. Dodatkowo jednostki

musiały podejmować wszystkie inne czynności wynikające z przydzielonych im obowiązków. Udzielaniem odpowiedzi w trybie u.d.i.p. zajmuje się Dział Organizacji, który zajmuje się wszelkimi kwestiami organizacyjnymi i jego obciążenie jest bardzo duże. W Dziale tym zatrudnione są 3 osoby. Podmiot obowiązany podkreślił, że wnioskodawczyni składa bardzo wiele różnych wniosków do różnych organów, w tym do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a na które następnie (na wezwanie tych organów) uczelnia musi odpowiadać. Bardzo często terminy udzielania odpowiedzi są bardzo krótkie i tak w przypadku MNiSW odpowiedzi na przesyłane wnioski od sierpnia tego roku uczelnia zobowiązana była udzielać w terminie 3 dni kalendarzowych, a wnioski zazwyczaj były doręczone za pośrednictwem ePUAP w piątki po południu. Nie można też nie zauważyć, że wnioski mogą mieć na celu uzyskiwanie wyroków potwierdzających, że podmiot obowiązany rażąco narusza prawo, co jest związane z postępowaniem w sprawie odwołania z funkcji rektora, w którą wnioskodawczyni jest bardzo zaangażowana (w związku z brakiem decyzji w tym zakresie stara się uzyskać dodatkowe dokumenty, które mogłaby przedstawić w Ministerstwie jako uzasadnienie do zastosowania przez Ministra art. 432 ust. 5 PSWN, co jednak jest realizacją indywidualnego celu i jest sprzeczne z ideą u.d.i.p.). Przewodniczący wnioskodawczyni starał się o wybór w wyborach rektora w 2024 r., jednak nie został wskazany jako kandydat na rektora.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym, albowiem zgodnie z art. 119 pkt 4 oraz art. 120 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259), dalej: "p.p.s.a.", jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania, sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów.

Zgodnie z art. 149 § 1 p.p.s.a. Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art.

3 § 2 pkt 1-4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

- 1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;
- 2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;
- 3) stwierdza, że organ dopuścił się beczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Z kolei § 1a powołanego przepisu stanowi, że jednocześnie sąd stwierdza, czy beczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Nadto zgodnie z § 2, Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może również orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6.

Natomiast w razie nieuwzględnienia skargi w całości albo w części sąd oddala skargę odpowiednio w całości lub w części (art. 151 p.p.s.a.)

Dla dopuszczalności skargi na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej jakimkolwiek środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, ani wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa.

W sprawach dostępu do informacji publicznej zakres przedmiotowy wyznacza pojęcie informacji publicznej (art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902 - dalej jako "u.d.i.p."), zaś zakres podmiotowy - wykonywanie zadań publicznych przez adresata wniosku (art. 4 ust. 1 tej ustawy). Rzeczą organu, do którego wpływa wniosek o udostępnienie informacji publicznej, jest załatwienie go w przepisany sposób, czyli udostępnienie informacji, jeśli ją wytworzył bądź jest w jej posiadaniu, albo odmowa lub umorzenie postępowania z przyczyn uregulowanych ustawą, albo wreszcie poinformowanie, że żądane dane nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu ustawy.

W przypadku złożenia skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej obowiązkiem sądu jest zbadanie, czy sprawa mieści się w zakresie podmiotowym i przedmiotowym u.d.i.p. Stwierdzenie, że podmiot, do którego zwrócił się wnioskodawca, był zobowiązany do udzielenia informacji publicznej oraz że żądana informacja miała charakter informacji publicznej w rozumieniu przepisów u.d.i.p., pozwala na dokonanie oceny, czy w konkretnej sprawie można skutecznie zarzucić wskazanemu podmiotowi bezczynność/ przewlekłość w zakresie realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Skuteczne złożenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej inicjuje postępowanie, w ramach którego organ zobowiązany jest w pierwszej kolejności ocenić charakter żądanej informacji pod kątem uznania jej za informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., a następnie, w razie uznania żądanej informacji za publiczną, informację tę udostępnić bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 u.d.i.p. - z zastrzeżeniem art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 2) lub w tym terminie wydać, na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p., decyzję o odmowie jej udostępnienia, bądź też poinformować wnioskodawcę, że informacji takiej nie posiada, względnie - w razie uznania, że żądana informacja nie spełnia kryteriów informacji publicznej lub że jest ona dostępna w innym trybie (art. 1 ust. 2), powiadomić wnioskodawcę, że w przypadku jego żądania przepisy u.d.i.p. nie znajdują zastosowania.

W rozpoznawanej sprawie, adresatem wniosku jest Rektor Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Uczelnia ta jest elementem systemu szkolnictwa wyższego i nauki w Polsce, a rektor jest jej organem (art. 7 ust. 1 pkt. 1, art. 17 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm.). Do zadań rektora należą sprawy dotyczące uczelni, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych przez ustawę lub statut do kompetencji innych organów uczelni; w szczególności zaś reprezentowanie uczelni oraz zarządzanie nią (art. 23 ust. 1 i 2 ustawy o szkolnictwie wyższym i nauce).

Finansowanie systemu szkolnictwa wyższego i nauki odbywa się ze środków publicznych. Wobec powyższego, tj. wobec wykonywania przez uczelnię zadań publicznych finansowanych ze środków publicznych, niewątpliwie adresat wniosku jest podmiotem obowiązany do udostępniania informacji publicznych.

Zgodnie z art. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, jak również wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa, o ile odnosi się do faktów. Prawo do informacji publicznej winno być pojmowane niezwykle szeroko, a ograniczenie dostępu traktowane jako wyjątek od zasady udostępniania. Zgodnie z utrwalony w tym względzie orzecznictwem sądów administracyjnych przez informację publiczną należy rozumieć każdą wiadomość wytworzoną lub odnoszącą się do władz publicznych, a także do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Informację publiczną stanowią zatem dokumenty bezpośrednio wytworzone przez organ oraz nie pochodzące wprost od organu, lecz wykorzystywane przy realizacji przewidzianych prawem zadań (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt I OSK 2904/12, dnia 11 lipca 2006 r., sygn. akt I OSK 1060/05, z dnia 16 marca 2009 r., sygn. akt I OSK 1277/08, ONSAiWSA 2010 nr 5 poz. 91, z dnia 24 listopada 2009 r., sygn. akt I OSK 852/09, z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt I OSK 1643/09, orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, dalej: CBOSA). Pojęcie informacji publicznej odnosi się zatem do wszelkich faktów dotyczących spraw publicznych i tych, które odnoszą się do publicznej sfery działalności.

Mając na uwadze powyższe, niewątpliwie informacja o tym, czy uczelnia publiczna zawierała umowy z kancelariami prawnymi, jakie to były kancelarie oraz jakie z tego tytułu poniosła koszty - jest informacją publiczną.

Dodatkowo podkreślić należy, że z art. 33 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych wynika zasada jawności gospodarowania środkami publicznymi, a pytania strony skarżącej dotyczyły w głównej mierze kwestii związanych z wydatkowaniem środków publicznych.

W niniejszej sprawie wniosek o udostępnienie informacji publicznej złożony został w dniu 28 listopada 2024 r., skarga została złożona w dniu 22 stycznia 2025 r. zaś decyzja o odmowie udostępnienia informacji publicznej w rozpoznaniu wniosku skarżącej została wydana w dniu 29 stycznia 2025r., a zatem już po wniesieniu skargi. Wobec powyższego wniosek na dzień wyrokowania został załatwiony, brak było zatem podstaw do zobowiązania organu do jego rozpoznania. Wobec powyższego w pkt. II wyroku Sąd umorzył w tym zakresie postępowanie jako bezprzedmiotowe na zasadzie art. 161 § 1 pkt. 3 p.p.s.a.

Kontrola prawidłowości wydanej decyzji może odbyć się w ramach oddzielnego postępowania sądowoadministracyjnego – ze skargi na decyzję Rektora, w obecnym postępowaniu Sąd nie wypowiada się w tym zakresie.

W judykaturze wskazuje się, że przewlekłość postępowania należy oceniać przez pryzmat sposobu prowadzenia postępowania. Postępowaniem prowadzonym przewlekłe jest postępowanie prowadzone w sposób nieefektywny, w szczególności poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywanie czynności pozornych, powodujących, że formalnie organ nie jest bezczynny, natomiast czynności te nie zmierzają do merytorycznego zakończenia sprawy.

Natomiast „rażące” naruszenie prawa jest kwalifikowaną postacią naruszenia prawa. Orzeczenie o kwalifikowanej formie bezczynności lub przewlekłości winno być zarezerwowane dla sytuacji szczególnych, oczywistych i nie dających się usprawiedliwić. Przy ocenie, czy naruszenie prawa jest rażące, należy uwzględnić nie tylko zestawienie terminów rozpoczęcia postępowania i jego zakończenia, względnie braku zakończenia, lecz także całokształt okoliczności sprawy, jej

charakter i zakres czynności niezbędnych do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, których przeprowadzenie nie jest zależne wyłącznie od woli i starań organu. Samo przekroczenie przez organ ustawowych obowiązków, czyli także terminów załatwienia sprawy, musi być znaczne i niezaprzeczalne, a rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach musi być pozbawione racjonalnego (prawnego) uzasadnienia.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że postępowanie prowadzone było przewlekłe, co miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa, o czym orzeczono w pkt. I wyroku na zasadzie art. 149 § 1a p.p.s.a.

Orzekając w ten sposób Sąd kierował się następującymi powodami.

Po pierwsze wniosek strony skarżącej z 28 listopada 2024 r. był precyzyjnie sformułowany i nie był skomplikowany, a dotyczył tego czy uczelnia w ogóle ponosi koszty związane z obsługą prawną konkretnie wskazanych we wniosku spraw, a jeśli tak to w jakiej wysokości.

Po wtóre, termin do udzielenia odpowiedzi mijał w dniu 12 grudnia. Tymczasem dopiero w dniu 14 stycznia 2025 r., podmiot obowiązany wezwał wnioskodawczynię na podstawie art. 64 § 2 w zw. z art. 63 k.p.a. do podpisania wniosku w terminie 7 dni. Wezwanie to nastąpiło dopiero po 7 tygodniach od wpływu wniosku, czyli w chwili gdy upłynął już 14 dniowy termin do załatwienia wniosku.

Po trzecie wezwanie to było nadto niepotrzebne i stanowiło czynność pozorną. W utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wyrażany był pogląd, że postępowanie w sprawie udostępnienia informacji publicznej jest postępowaniem odformalizowanym i uproszczonym, w którym przepisy kodeksu postępowania administracyjnego znajdują zastosowanie dopiero na etapie wydania decyzji w trybie art. 16 u.d.i.p. Artykuł 10 ustawy nie określa żadnej formy ani też ram wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Postępowanie o udostępnienie informacji publicznej nie jest zatem jurysdykcyjnym postępowaniem administracyjnym – do momentu w którym organ nie wyda decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej.

Trudno domniemywać, że organ w chwili wezwania strony skarżącej o podpisanie wniosku miał już przemyślany zamiar wydania decyzji odmownej, skoro nastąpiło to po kolejnych (ponad) sześciu tygodniach i dopiero po wniesieniu skargi.

Po czwarte, wniosek zawierał zeskanowany podpis Piotra Trojańskiego i sporządzony był na druku firmowym strony skarżącej, a zatem nie było wątpliwości co do osoby żądającej informacji. Podkreślić należy, że o informacje publiczne może zwrócić się każdy, w dowolnej formie, co więcej, nawet podanie np. fikcyjnych danych osobowych (imienia nazwiska) jest dla organu obowiązane bez znaczenia – o informacje może bowiem zwrócić się „każdy” bez podawania powodów dla których jej oczekuje. Ponownie powtórzyć należy, że dopiero zamiar wydania decyzji administracyjnej rodzi po stronie organu obowiązek zweryfikowania danych osobowych wnioskodawcy, w tym również uprawnienie do żądania podpisania wniosku. Jednak o tym wnioskodawcę należy uprzedzić. Tymczasem w piśmie organu z dnia 14 stycznia 2025 r. nie ma mowy o zamiarze wydania decyzji i związanej z tym konieczności weryfikacji danych osobowych, ale o możliwości „przesłania dokumentu elektronicznie” dopiero po podpisaniu wniosku.

Wszystkie powyższe okoliczności zdaniem Sądu wskazują na duży stopień złej woli organu co do załatwienia wniosku strony skarżącej, a w powiązaniu z tym, że dotyczy on dysponowania środkami publicznymi, działanie to nie może znaleźć usprawiedliwienia.

Na koniec wskazać należy, że na zasadzie art. 149 § 2 p.p.s.a. skarżąca żądała wymierzenia organowi grzywny w wysokości 80 037,90 zł. Kwota której może żądać strona skarżąca, to kwota dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów. Zgodnie z Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 lutego 2025 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2024 r. (M. P. z 2025 r. poz. 125) wydanym na podstawie art. 20 pkt 1 lit.a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przeciętne wynagrodzenie w gospodarce

narodowej w 2024r. wyniosło 8181,72 zł. Oznacza to, że górna granica sumy pieniężnej, jaką sąd może wymierzyć w niniejszej sprawie, wynosi obecnie 81 817,20 zł. Sąd uznał, że wystraszająca i adekwatna do ustalonego stanu faktycznego będzie kwota grzywny w wysokości 2000 zł, o czym orzekł w pkt. II wyroku. Orzekając w ten sposób Sąd kierował się tymi samymi motywami, które doprowadziły do przekonania, że przewlekłe prowadzenie postępowania miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

O kosztach orzeczono w pkt. IV wyroku na zasadzie art. 200 p.p.s.a., zgodnie z którym w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Na zasądzone koszty w wysokości 100 zł składa się kwota tytułem uiszczzonego przez stronę skarżącą wpisu

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność

Starszy Referent
Adrianna Garus